

Η σιωπή των αγαλμάτων και τα μυστικά των βάλτων!!! (Τρύφων Τσομπάνης, Επίκουρος Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ)

/ [Πεμπτούσία](#)

Κάθε χρόνο την δεύτερη Κυριακή του Οκτώβρη τιμούμε μια μνήμη, μια ιστορία, ένα παρελθόν που μας έκανε περήφανους τουλάχιστον εμάς τους Μακεδόνες. Πάντα ο λαός μας ζούσε με την ιστορία και την ιστορική του μνήμη ζωντανή, τουλάχιστον μέχρι πριν λίγα χρόνια, όταν ξαφνικά μερικοί στο όνομα μιας αρρωστημένης προοδευτικότητας, αποφάσισαν να διαβάσουν την ιστορία με άλλα μάτια και άλλα γυαλιά, και δογμάτισαν ότι «την ιστορία την γράφουν οι ιστορικοί» (Λιάκος) με μελάνι, αναλόγου χρώματος και όχι οι λαοί με το αίμα τους.

Η πόλη μας και η επαρχία μας, έχει γράψει χιλιάδες ιστορικές σελίδες με αίμα των παιδιών της από ιδρύσεως του έθνους μας μέχρι και την πρόσφατη ιστορία των Βαλκανικών πολέμων, του Μακεδονικού έπους, και του έπους του '40. Πώς να λησμονήσεις λοιπόν ένα τέτοιο παρελθόν; Πώς να ξεγράψεις τις σελίδες δόξας και θυσίας; Πώς να κοιτάξεις κατάματα όλες εκείνες τις μορφές των ηρώων που σε κοιτούν κατάβαθα στην καρδιά και σου εμφυτεύουν δυναμισμό και αντρειοσύνη; Τα ονόματά τους είναι άμεσα συνδεδεμένα με τους προγόνους και τους απογόνους τους, η ιστορία τους μια φυσική συνέχεια της ιστορίας του γένους, το αίμα τους έρευνσε στον ίδια κοίτη με το αίμα των πανάρχαιων ηρώων του Ελληνισμού, η θυσία τους καταγράφηκε στο εθνικό μας συνειδητό και τα ονόματά τους έγιναν ονόματα δρόμων, πλατειών ,σχολείων, για να παίζουν τα παιδιά αντάμα με την ιστορία και να περπατούν στα χνάρια των δρόμων που περπάτησαν κι εκείνοι.

Κάθε φορά που περνώ από την πάροδο Μιχαήλ Βοσνακίδη, τέτοιες μέρες, θαρρώ πως θα τον δώ να ξεπροβάλλει από την σιδερένια εξώπορτα του αρχοντικού τους, και μούρχεται να του φωνάξω : «Πρόσεχε, σου την έχουν στημένοι οι κομιτατζήδες κυρ- Μιχαλάκη»!!! Εκεί τον φάγανε σε ενέδρα, στα είκοσι τρία του χρόνια, γιατί ήταν επικίνδυνος για την μεγάλη Βουλγαρία, αφήνοντας πίσω μια

αρραβωνιαστικιά που τον περίμενε γαμπρό για να αυγατίσουν το γένος. Καθώς περνώ από το Α΄ Δημοτικό νομίζω πως θα δω στο διάλειμμα τον ιδρυτή του, τον θρυλικό παπα-Ιωακείμ Ανανιάδη να μαζεύει τα σχολιαρόπουλα και να τα διδάσκει ιστορία.

Τον κατακρεούργησαν κι αυτόν και πέταξαν τα κομμάτια του στα σκυλιά. Κάθε που περνώ την οδό Σταύρου Μπαρέτη, νομίζω πως η μορφή του κινείται ανάμεσά μας με την ίδια αέρινη πορεία του, όπως τότε στη Σάμο, που τον κυνηγούσαν θεοί και δαίμονες μέχρι να τον γδάρουν ζωντανό ως να αφήσει την τελευταία του πνοή. Η οδός Ματαπά οδηγεί στα Λύκεια, οδηγεί άραγε και στη γνώση του τι ήταν ο Καπετάν Ματαπάς; Ακούραστος εργάτης της λευτεριάς, τότε ντυμένος παπάς, τότε ψαράς, κατάφερνε τις αποστολές του με δεξιότητα αετού. Κι άλλοι, κι άλλοι δρόμοι του Λαγκαδά, είναι γεμάτοι ιστορία, μνήμες, θύμησες ένδοξες και λαμπρές και κει στην είσοδο της πόλης σε υποδέχεται ο καπετάν-Γιάννης Ράμναλης, φύλακας ακοίμητος θαρρείς και φρουρός, δεκαοχτάχρονο παληκαρόπουλο από τη Ράμνα, ο φόβος και ο τρόμος των εχθρών, Τούρκων, Βουλγάρων και φιλοβουλγάρων προδοτών, γιατί υπήρχαν κι αυτοί.

Οι εφιάλτες επανέρχονται συχνά στην ιστορική πραγματικότητα, δεν έμειναν απλά στην αρχαιότητα ως απεχθή σύμβολα. Μοσχίδης, Δρεμλής, Κωστούσης ή Τσομπάνης, Λίγδας, Κινές, Δήμου, Γερεμπακάνης, Μπαϊρακτάρης, και άλλοι που τα ονόματά τους καταγράφονται στο μνημείο της πλατείας. Σταθείτε κατάματα και διαβάστε τα, αποστηθίστε την ιστορία, κάντε το δικό σας προσκλητήριο πεσόντων, μα μη φωνάξετε ΑΠΩΝ, αλλά ένα βροντερό ΠΑΡΩΝ, η ιστορία παραμένει ζωντανή, κι αυτοί δεν θυσιάστηκαν για να πεθάνουν αλλά για να ζήσουν! Να, θαρρώ πως ξεπροβάλει στην πλατεία ευθυτενής και σοβαρός ο δάσκαλος του γένους της πόλης μας, ο καθηγητής Ηλίας Γεωργιάδης, η ψυχή των αγώνων της λευτεριάς, και μας μιλά με εκείνη τη στιβαρή και βέβαιη φωνή του : «Μη σκιάζεστε στα σκότη, της λευτεριάς το φεγγοβόλο αστέρι, της νύχτας το ξημέρωμα θα φέρει».

Βράδιασε. Στη λίμνη αποτραβήχτηκαν οι πλάβες των μακεδονομάχων. Οι σκιές τους, τα πνεύματά τους, σαν άγγελοι μας συντροφεύουν. Κρύφτηκαν στα γιατάκια τους για να φυλάξουν τις σκοπιές, να περιφρουρήσουν την μνήμη και την ιστορία μας, εκεί στο βάλτο της Κορώνειας, που κάποτε γράφτηκαν ένδοξες σελίδες. Εκεί που κρύφτηκαν «τα μεγάλα μυστικά του βάλτου». Τι διαφορά από βάλτο σε βάλτο!!!

Σε άλλους βάλτους, άλλων λιμνών, με τα δικά τους ένοχα μυστικά, σήμερα κοάζουν οι νέοι διαμορφωτές της ιστορίας μας!!!